Lieta Nr. 16769006427925

1A/25/3507

**SPRIEDUMS**

**Latvijas Republikas vārdā**

Cēsīs 2026. gada 27. janvārī

Vidzemes rajona tiesa,

tiesnese Sandra Kalniņa

rakstveida procesā izskatīja /Persona A/, personas kods /Personas kods A/, sūdzību parValsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Resursu un krīzes vadības nodaļas priekšnieka vietnieka /Persona C/ 2025. gada 20. oktobra lēmumu Nr. 16769006427925-2administratīvā pārkāpuma lietā.

**Aprakstošā daļa**

[1] Ar Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Dienvidvidzemes iecirkņa Reaģēšanas nodaļas 4. grupas jaunākās inspektores /Persona B/ (turpmāk arī – Amatpersona) 2025. gada 9. septembra lēmumu Nr. 16769006427925-1 "Par administratīvā pārkāpuma procesa uzsākšanu un soda piemērošanu" par Ceļu satiksmes likuma 55. panta ceturtajā daļā paredzētu administratīvu pārkāpumu /Persona A/ piemērots naudas sods 8 naudas soda vienību apmērā, kas atbilst 40*euro*.

Lēmumā norādīts, ka 2025. gada 9. septembrī plkst. 17.26 Cēsu novadā, Veselavas pagastā, Bērzkrogā pa autoceļu /Ceļa posms A/ /Persona A/ vadīja transportlīdzekli*/Transportlīdzeklis B/*,valsts reģistrācijas numurs /Numurs B/, ar braukšanas ātrumu 68 km/h, vietā, kur atļautais braukšanas ātrums ir 50 km/h, ceļa zīmes Nr. 519. (apdzīvotas vietas sākums) darbības zonā. Ātrums fiksēts ar mērierīci*STALKER DUAL DSR NR. DE006692*, kura pieļaujamā kļūda ir +/- 3 km/h. Minimālais mērījums 65 km/h. ātrums pārsniegts par 15 km/h.

[2] Amatpersonas lēmumu /Persona A/pārsūdzējis Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldei. Sūdzības iesniedzējs lūdzis lēmumu Nr. 16769006427925-1 atcelt.

[3] Izskatot /Persona A/ sūdzību,Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Resursu un krīzes vadības nodaļas priekšnieka vietnieks /Persona C/(turpmāk arī - Augstāka amatpersona) 2025. gada 20. oktobrī pieņēma lēmumu Nr. 16769006427925-2, ar kuru nolēma noraidīt sūdzību, atstājot lēmumu Nr. 16769006427925-1 negrozītu.

Augstāka amatpersona konstatējusi, ka sūdzībā izteikts lūgums atcelt Lēmumu un pausts viedoklis, ka naudas sods Iesniedzējam esot piemērots nepareizi. Iesniedzējs par 15 km/h pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu neuzmanības dēļ. Iesniedzējam esot atbildību mīkstinoši apstākļi – viņš savu vainu ātruma pārsniegšanā esot atzinis un nožēlojis, un neesot administratīvi sodīts, kā arī viņam neesot atbildību pastiprinošu apstākļu. Ceļu satiksmes likuma 55. panta 4. daļā paredzētie soda veidi esot brīdinājums un naudas sods.

Izvērtējot sūdzības saturu, Augstāka amatpersona konstatējusi, ka Iesniedzējs neapstrīd lietas faktiskos apstākļus un savu vainojamību ātruma pārsniegšanā, bet apstrīd viņam piemēroto sodu. Līdz ar to uzskatāms, ka Lēmums nav pārsūdzēts pilnībā, tāpēc tā tiesiskums un pamatotība tiek pārbaudīti tikai daļā par minēto strīdus

apstākli, izvērtējot Iesniedzējam piemērotā soda samērīgumu. Pārbaude tiek veikta, noskaidrojot administratīvā pārkāpuma lietas Nr.16769006427925 apstākļus un izvērtējot tajā esošos pierādījumus.

Augstāka amatpersona vērtējusi lietā esošos dokumentus - lēmumu Nr. 16769006427925-1; videoierakstu par laiku 2025. gada 9. septembrī plkst. 17:25:57-17:26:24, ko Amatpersona veikusi ar telefonu, atrodoties Valsts policijas dienesta transportlīdzeklī, no dienesta transportlīdzekļa videosistēmas ekrāna, veidlapa "Informācija par dokumenta paziņošanas adresi", kas sastādīta 2025. gada 9. septembrī pārkāpuma konstatēšanas vietā, Amatpersonas ziņojums administratīvā pārkāpuma lietā, kas sagatavots 2025. gada 9. septembrī, Augstākas amatpersonas uzdevumā sagatavots Amatpersonas ziņojums.

Administratīvo pārkāpumu atbalsta informācijas sistēmā (APAS) redzams, ka 2022. gadā un 2023. gadā Iesniedzējs bijis administratīvi sodīts par ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem, tostarp, arī par atļautā braukšanas ātruma pārkāpumu, tomēr šīs sodāmības ir dzēstas, tāpēc sūdzībā pareizi norādīts, ka Iesniedzējs ir administratīvi nesodīta persona.

Pēc lietas materiālu pārbaudes nav šaubu, ka Iesniedzējs izdarīja viņam inkriminēto administratīvo pārkāpumu – neievēroja atļauto braukšanas ātrumu. Uz to norāda gan Amatpersonas konstatētās ziņas par faktiem, kas atspoguļotas Lēmumā un ziņojumos, gan videoierakstā fiksētā informācija.

Iesniedzējam inkriminētās tiesību normas sankcijā paredzēti divi soda veidi – brīdinājums un naudas sods nemainīgā apmērā 8 naudas soda vienības. Iesniedzējam tika piemērots bargākais soda veids – naudas sods. Lēmumā nav norādes par Iesniedzēja atbildību mīkstinošiem un/vai atbildību pastiprinošiem apstākļiem, un tādus nekonstatē arī augstāka amatpersona; lietā nav ziņu par Iesniedzēja personību un mantisko stāvokli.

Novērtējot Iesniedzējam piemērotā soda samērīgumu, Augstāka amatpersona atzinusi, ka tas ir taisnīgs un atbilstošs izdarītā pārkāpuma raksturam un apstākļiem, un ļaus sasniegt Administratīvās atbildības likuma 13. pantā noteikto soda mērķi – aizsargāt sabiedrisko kārtību, atjaunot taisnīgumu, sodīt par izdarīto pārkāpumu un atturēt no turpmākas administratīvo pārkāpumu izdarīšanas. Amatpersona pamatoti piemēroja Iesniedzējam bargāko soda veidu, jo atbildību mīkstinoša apstākļa neesamība – izdarītā pārkāpuma neatzīšana un nenožēlošana – pati par sevi izslēdz iespēju piemērot pārkāpējam brīdinājumu. Sūdzībā teikts: "… savu vainu ātruma pārsniegšanā atzinu un izdarīto nožēloju, …"; Iesniedzējs lieto pagātnes formu, kas nozīmē, ka pārkāpuma konstatēšanas laikā un vietā Iesniedzējs pārkāpumu atzinis un nožēlojis, tomēr Augstāka amatpersona konstatē, ka šis apgalvojums nav patiess, jo, kā zināms no Amatpersonas ziņojumiem, tad Iesniedzēja attieksme bija noraidoša. Augstāka amatpersona neatrod lietā tādus apstākļus, kas norādītu uz Amatpersonas ieinteresētību lietas iznākumā, tāpēc neapšauba Amatpersonas sniegtās ziņas. Jāpiebilst, ka administratīvās sodāmības neesamība nav tik nozīmīgs faktors, lai situācijā, kad pārkāpums netiek atzīts, būtu pamats apsvērt jautājumu par vieglāka soda piemērošanu.

Lietas atkārtotas izskatīšanas laikā konstatēts, ka lietā iegūtās ziņas par faktiem ir ticamas, attiecināmas uz konkrēto lietu un pieļaujamas. Administratīvās atbildības likuma 90. panta trešajā daļā noteikts, ka "bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu ir uzskatāmas tās ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī fiksējusi amatpersona, ja vien administratīvā pārkāpuma procesā netiek pierādīts pretējais". Lietā nav pierādījumu, kas liktu apšaubīt Amatpersonas konstatētās ziņas par faktiem.

Bez tam lietas atkārtotas izskatīšanas laikā konstatēts, ka Lēmumu pieņēmusi kompetenta Valsts policijas amatpersona, un noilgums nav iestājies; lietā nav procesuālo izdevumu vai matemātiskā aprēķina/pārrakstīšanās kļūdu; lietā nav administratīvo atbildību izslēdzošu apstākļu, kā arī nav apstākļu personas atbrīvošanai no administratīvās atbildības.

[4] /Persona A/ (turpmāk ar – Iesniedzējs) iesniedzis Vidzemes rajona tiesai sūdzību parValsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Resursu un krīzes vadības nodaļas priekšnieka vietnieka /Persona C/ 2025. gada 20. oktobra lēmumu Nr. 16769006427925-2.

Iesniedzējs sūdzībā norādījis, ka kategoriski iebilst pret 2025. gada lēmumā Nr. 16769006427925-2 norādīto, ka viņš jau sarunas sākumā izrādījis neapmierinātību, izteicis piezīmes, ka nepamatoti esot apturēts, ka Amatpersona neprot darīt savu darbu. Iesniedzējs norādījis, ka Amatpersona nepiedāvāja par viņa izdarīto pārkāpumu piemērot brīdinājumu. Viņš neesot noliedzis ātruma pārsniegšanu un atbildējis uz jautājumiem saistībā ar pārkāpumu, taču

amatpersona esot ignorējusi viņa izteikto nožēlu par pārkāpuma izdarīšanu. Iesniedzējs pilnībā noliedz, ka būtu kaut kādā veidā izrādījis pret amatpersonu necienīgu attieksmi. Neesot izteicis amatpersonai jebkādus draudus. Iesniedzēja liecību apliecinot arī liecinieks, /Persona G/, kurš tajā brīdī bijis viņa pasažieris, līdz ar to arī notikuma un sarunas ar amatpersonu liecinieks.

Atkārtoti uzsver, ka gan pārkāpuma izdarīšanas brīdī, gan vēl joprojām nav savu vainu noliedzis, un izdarīto pārkāpumu nožēlo, tāpēc uzskata, ka attiecība uz viņu atbildību mīkstinošie apstākļi piemērojami, kā arī nav administratīvi sodīts.

Atbildību pastiprinošu apstākļu nav.

Ceļu satiksmes likuma 55. pants ceturtā daļa nosaka, ka: Par šā panta trešajā daļā paredzēto pārkāpumu, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 519. Vai 555. ceļa zīmi "Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 533. ceļa zīmi "Dzīvojamā zona", piemēro brīdinājumu vai naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam astoņu naudas soda vienību apmērā.

Uzskata, ka Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Dienvidvidzemes iecirkņa Reaģēšanas nodaļas 4. grupas jaunākā inspektore /Persona B/ par viņa izdarīto pārkāpumu, viņam piemērojusi nesamērīgu sodu - naudas sodu astoņu naudas vienību apmēra.

Sūdzībai pievienots /Persona G/ paskaidrojums.

[5] Ar Vidzemes rajona tiesas tiesneses 2025. gada 8. novembra lēmumu nolemts lietu izskatīt rakstveida procesā, informējot procesa dalībniekus par tiesībām iesniegt tiesā paskaidrojumus, liecības, pierādījumus, izteikt lūgumus, pieteikt noraidījumu tiesnesim.

Tiesneses noteiktajā termiņā /Persona A/ nav iesniedzis paskaidrojumus, lūgumus, nav pieteicis noraidījumu tiesnesei Sandrai Kalniņai.

[6] 2026. gada 9. janvārī Vidzemes rajona tiesā saņemts Augstākas amatpersonas paskaidrojums.

Augstāka amatpersona tiesnesei noraidījumu nepieteica, lūgumus un jaunus pierādījumus neiesniedza.

Paskaidrojumā norādīts, ka Iesniedzēja sūdzību Vidzemes rajona tiesai Augstāka amatpersona uzskata par nepamatotu un noraidāmu.

Par sūdzībā tiesai Iesniedzēja apgalvojumu, ka pārkāpuma konstatēšanas vietā atzinis un nožēlojis izdarīto, lūdzis piemērot brīdinājumu, taču policijas darbiniece bijusi noraidoša, Augstāka amatpersona norādījusi, ka Iesniedzēja apgalvojums ir krasā pretrunā sākotnējo lēmumu pieņēmušās amatpersonas /Persona B/ (turpmāk – Amatpersona) ziņojumos teiktajam, ka Iesniedzējs bijis neapmierināts un pārmetošs, kategoriski noliedzis ātruma pārsniegšanu un nepiekritis Amatpersonas piedāvājumam piemērot brīdinājumu. Tādējādi lietā ir Amatpersonas un Iesniedzēja savstarpēji pretrunīgi apgalvojumi. Tāpat kā norādīts Lēmumā, arī šobrīd nav pamata apšaubīt Amatpersonas darbību tiesiskumu, jo nav atrodami apstākļi, kas norādītu uz Amatpersonas ieinteresētību Iesniedzēja sodīšanā, un Iesniedzējs par tādiem nav arī minējis, savukārt, Iesniedzējam kā pie atbildības sauktajai personai varētu būt interese sagrozīt apstākļus, lai lieta noslēgtos ar Iesniedzējam pēc iespējas labāko rezultātu.

Kopā ar sūdzību iesniegts kādas personas, iespējams, /Persona G/ pašrocīgs paskaidrojums bez adresāta. Šis dokuments nav noformēts atbilstoši normatīvo aktu prasībām, tāpēc nav iespējams identificēt tā autoru un parakstītāju, tāds dokuments ir nepieļaujams pierādījums. Tomēr gadījumā, ja tiesa šo pierādījumu vērtēs kā pieļaujamu, iestāde lūdz vērtēt arī ar šo paskaidrojumu iesniegtos divus ziņojumus, kas papildus apstiprina lietā noskaidroto faktu, ka Iesniedzējs savās interesēs sniedz nepatiesas ziņas.

Iesniedzējs nav lūdzis lietas izskatīšanu mutvārdu procesā, nav pieteicis lūgumu uzaicināt uz tiesas sēdi liecinieku /Persona G/, un arī tiesa nav lēmusi par lietas izskatīšanu mutvārdu procesā, savukārt, iestādei nav tiesību izteikt tādu lūgumu. Tādējādi lietas izskatīšana ir nolikta rakstveida procesā. Tomēr Iesniedzējs kā pierādījumu ir iesniedzis personas paskaidrojumu, un tāda rīcība varētu liecināt par Iesniedzēja vēlmi, lai šī persona tiktu nopratināta, tāpēc, iespējams, būtu apsverams jautājums par tiesvedības procesa veida maiņu.

Augstākas amatpersonas paskaidrojumam pievienots Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Dienvidvidzemes iecirkņa Reaģēšanas nodaļas 4. grupas jaunākās inspektores /Persona B/ 2025. gada 27. novembra ziņojums.

Augstākas amatpersonas paskaidrojumam pievienots Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Dienvidvidzemes iecirkņa Reaģēšanas nodaļas 4. grupas inspektora /Persona F/ 2026. gada 8. janvāra ziņojums.

[7] Tiesa atzīst, ka administratīvā pārkāpuma lietu var izskatīt rakstveida procesā.

Administratīvās atbildības likuma 180. panta otrā daļa noteic, ka, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu rakstveida procesā, tiesa sastāda nolēmumu, izvērtējot administratīvā pārkāpuma lietā esošos dokumentus.

**Motīvu daļa**

[8] Novērtējot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, iesniegto sūdzību, tiesa atzīst, ka sūdzība ir apmierināma daļēji turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

Administratīvās atbildības likuma 48. pants noteic, ka tiesa kontrolē administratīvā pārkāpuma procesa ietvaros pieņemto nolēmumu tiesiskumu un pamatotību.

Tiesību doktrīnā noteikts, ka *procesa dalībniekiem jāņem vērā, ka tiesas process nav administratīvā pārkāpuma lietas apstākļu izmeklēšanas turpinājums. Visiem administratīvā pārkāpuma lietas apstākļiem, kuriem ir nozīme lēmuma pieņemšanai administratīvā pārkāpuma lietā, ir jābūt noskaidrotiem iestādē pirms lēmuma pieņemšanas. Pēc būtības administratīvā pārkāpuma lieta tiek izskatīta iestādē. Tiesas procesa būtība ir pārbaudīt administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma pamatotību un tiesiskumu*(sk. Administratīvo pārkāpumu tiesības. Administratīvās atbildības likuma skaidrojumi. Sagatavojis autoru kolektīvs. /Persona E/ un /Persona D/ zinātniskajā redakcijā. – Rīga: /Nosaukums A/. 2020, 500. lpp.).

[9] No tiesā saņemtās sūdzības secināms, ka /Persona A/ viņam inkriminētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanas faktiskos apstākļus neapstrīd, bet Augstākas amatpersonas un attiecīgi arī Amatpersonas lēmumu pārsūdz daļā par piemēroto sodu. Proti, sūdzības iesniedzējs norādījis, ka savu vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā atzīst, izdarīto nožēlo. Šo savu attieksmi pret viņam inkriminēto administratīvo pārkāpumu /Persona A/ ir norādījis arī Augstākai amatpersonai adresētajā sūdzībā par Amatpersonas lēmumu. Secinājumu, ka /Persona A/ arī Amatpersonas lēmumu pārsūdzēja tikai daļā par viņam piemēroto sodu, savā lēmumā ir ietvērusi arī Augstāka amatpersona.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka ne Amatpersona, ne arī Augstāka amatpersona nav atzinušas par atbildību mīkstinošu apstākli Administratīvās atbildības likuma 20. panta pirmās daļas 1. punktā paredzēto, ka viņš ir atzinis savu vainu pārkāpuma izdarīšanā un nožēlojis izdarīto.

Augstāka amatpersona nav piešķīrusi ticamību /Persona A/ norādītajam, ka viņš savu vainu pārkāpuma izdarīšanā atzinis jau tā konstatēšanas brīdī. Augstāka amatpersona lielāku ticamību ir piešķīrusi Amatpersonas ziņojumos norādītajai informācijai, ka /Persona A/ attieksme esot bijusi noraidoša.

Sūdzības iesniedzējs sūdzībai pievienojis /Persona G/ rakstveida paskaidrojumu. Tiesa šo dokumentu saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma 93. panta pirmo daļu atzīst par nepieļaujamu pierādījumu, jo tas nav iegūts un procesuāli nostiprināts likumā noteiktajā kārtībā. /Persona G/ lietā nav nopratināts kā liecinieks, viņa nopratināšanu iestādē vai tiesā nelūdza arī pats sūdzības iesniedzējs.

Iestāde savam paskaidrojumam tiesai pievienojusi Amatpersonas 2025. gada 27. novembra ziņojumu un Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Dienvidvidzemes iecirkņa Reaģēšanas nodaļas 4. grupas inspektora /Persona F/ ziņojumu. Tiesa šos dokumentus saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma 93. panta pirmo daļu atzīst par nepieļaujamiem pierādījumiem, jo tie nav iegūti un procesuāli nostiprināti likumā noteiktajā kārtībā. Iestādes ietvaros, protams, vadītāji ir tiesīgi pieprasīt saviem padotajiem dažādus paskaidrojumus, ziņojumus. Tomēr šo ziņojumu sastādīšanas laikā administratīvā pārkāpuma lieta jau atradās Vidzemes rajona tiesas lietvedībā. Tiesas vērtējumā paskaidrojumam pievienotie policijas amatpersonu ziņojumi neatbilst Administratīvās atbildības likuma 191. panta otrajā daļā paredzētajam gadījumam, jo /Persona A/ arguments, ka viņš savu vainu atzina un izdarīto nožēloja jau tūlīt pēc pārkāpuma konstatēšanas, nav jauns – tiesā iesniegts, arguments. Tas bija ietverts jau Augstākai amatpersonai adresētajā sūdzībā.

[10] Administratīvās atbildības likuma 20. panta pirmās daļas 1. punkts noteic, ka atbildību par administratīvo pārkāpumu mīkstina, ja pie atbildības saucamā persona atzinusi un nožēlojusi izdarīto. Minēto normu likumdevējs ir formulējis kā imperatīvu normu, t.i., neparedzot rīcības brīvību tās piemērošanā. Savas vainas atzīšana un izdarītā nožēlošana ir tāds atbildību mīkstinošs apstāklis, kas nav attiecināms uz pašu administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, bet gan konstatējams pēc tam, kad administratīvais pārkāpums jau ir izdarīts. Administratīvās atbildības likums nav ierobežojis pie atbildības saucamās personas tiesības atzīt savu vainu un izdarīto nožēlot ar kādu noteiktu laika nogriezni vai procesuālu stadiju. Tādējādi tiesa atzīst, ka īstenojot Administratīvās atbildības 33. panta pirmajā daļā paredzētās tiesības uz aizstāvību, persona ir tiesīga arī mainīt savu aizstāvības pozīciju arī tad, ja sākotnēji tā savu vainu nav atzinusi.

/Persona A/ sūdzībā tiesai norādījis, ka faktiski savu vainu atzina jau tūlīt pēc viņam inkriminētā administratīvā pārkāpuma konstatēšanas, t.i., viņš neesot noliedzis ātruma pārsniegšanu un atbildējis uz jautājumiem saistībā ar pārkāpumu, taču Amatpersona esot ignorējusi viņa izteikto nožēlu par pārkāpuma izdarīšanu.

Augstāka amatpersona savā lēmumā norādījusi, ka no Amatpersonas ziņojumiem zināms, ka Iesniedzēja attieksme bija noraidoša.

Iepazinusies ar administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem, tiesa secina, ka:

- Amatpersonas lēmumā nav ietverta nekāda motivācija konkrētā soda veida un mēra noteikšanai, nav ietvertas ziņas par iespējamo atbildību mīkstinošo vai pastiprinošo apstākļu izvērtējumu;

- lietas materiāliem pievienotais video ieraksts nesatur nekādas ziņas par /Persona A/ uzvedību, pausto attieksmi pārkāpuma fiksēšanas laikā vai pēc tā;

- Amatpersonas 2025. gada 9. septembra ziņojumā norādīts, ka sarunas laikā /Persona A/ nav piekritis pārkāpumam. Ziņojumā nav norādīts, kam tieši viņš nav piekritis – pašai pārkāpuma konstatēšanai, konstatētajam ātruma pārsniegumam, soda veidam vai mēram, utt.;

- Amatpersonas 2025. gada 27. septembra ziņojumā norādīts, ka /Persona A/ esot izteicis piezīmes par to, ka esot nepamatoti apturēts, viņa esot viņam piedāvājusi piemērot brīdinājumu, bet /Persona A/ esot kategoriski noliedzis ātruma pārsniegšanu, respektīvi vainu neatzīst un izdarīto nenožēlo. Ziņojumā nav norādīts vai norāde, ka persona vainu neatzīst un izdarīto nenožēlo, ir /Persona A/ izteikta frāze, vai Amatpersonas izdarīts secinājums;

- tiesas rīcībā nav iesniegtas ziņas, vai Valsts policijas darbinieka ķermeņa kamera nav bijusi ieslēgta vai arī lietas materiāliem nav pievienots tās ieraksts;

- Amatpersona nav veikusi tādas izmeklēšanas darbības kā pie atbildības saucamās personas paskaidrojuma pieņemšana un iespējamā liecinieka nopratināšana.

Augstāka amatpersona ir norādījusi, ka saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma 90. panta trešo daļu bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu ir uzskatāmas tās ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī fiksējusi amatpersona, ja vien administratīvā pārkāpuma procesā netiek pierādīts pretējais.

Tiesa neapstrīd, ka Administratīvās atbildības likuma 90. panta trešajā daļā patiešām ir ietverts šāds regulējums, bet vienlaikus tiesa norāda, ka šī norma nenoteic fakta legālo prezumpciju. *(..) lai arī šeit ir iekļauta noteikta veida prezumpcija, tā nosaka nevis to, ko prezumēt par pierādītu, bet gan to, kas uzskatāms par pierādītu (ar ko pierāda administratīvā pārkāpuma esību). Līdz ar to šī norma nošķirama no AAL 88. pantā ietvertajām prezumpcijām, jo tā paredz, ka pierādīšanā ir izmantojamas ziņas, kas fiksētas to konstatēšanas brīdī, nevis to, ka par pierādītu atzīts kāds fakts* (sk. Administratīvo pārkāpumu tiesības. Administratīvās atbildības likuma skaidrojumi. Sagatavojis autoru kolektīvs. /Persona E/ un /Persona D/ zinātniskajā redakcijā. – Rīga: /Nosaukums A/. 2020, 318. lpp.). Attiecinot uz izskatāmo lietu, tiesa atzīst, ka Amatpersonas ziņojumā norādītās ziņas par pašu pārkāpuma konstatēšanas faktu, apstākļiem, ir pamats lietā izmantot kā pierādījumu saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma 90. panta trešo daļu,

bet to, kāda ir bijusi personas attieksme pret inkriminēto pārkāpumu, apstākļos, kad no personas likumā noteiktā kārtībā nav pieņemts paskaidrojums, Amatpersonas ziņojums pats par sevi nepierāda.

Vienlaikus tiesa atkārtoti uzsver, ka pat apstākļos, ja /Persona A/ savu vai tūlīt pēc pārkāpuma konstatēšanas arī neatzina, izdarīto nenožēloja, tas nav šķērslis personai mainīt savu aizstāvības pozīciju un, piemēram, pārvērtējot savu rīcību, izdarīt secinājumu, ka pārkāpums tomēr izdarīts un to nožēlot.*(..) ja pie atbildības saucamā persona atzinusi un nožēlojusi izdarīto (..), tas liecina par personas negatīvo morālo vērtējumu savai rīcībai un var liecināt par to, ka ir sasniegta daļa no administratīvā soda mērķiem* (sk. Administratīvo pārkāpumu tiesības. Administratīvās atbildības likuma skaidrojumi. Sagatavojis autoru kolektīvs. /Persona E/ un /Persona D/ zinātniskajā redakcijā. – Rīga: /Nosaukums A/. 2020, 134. lpp.).

Tādējādi tiesa konstatē /Persona A/ atbildību mīkstinošu apstākli - pie atbildības saucamā persona atzinusi un nožēlojusi izdarīto. Ņemot vērā, ka tiesa ir konstatējusi atbildību mīkstinošu apstākli, /Persona A/ nosakāmais sods ir mīkstināms.

[11] /Persona A/ saukts pie administratīvās atbildības un sodīts par Ceļu satiksmes likuma 55. panta ceturtajā daļā paredzētu pārkāpumu, t.i., par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 11 kilometriem stundā līdz 20 kilometriem stundā ar mopēdiem, motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem un kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, un tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 519. vai 555. ceļa zīmi "Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 533. ceļa zīmi "Dzīvojamā zona". Minētās normas sankcijā likumdevējs paredzējis šādus soda veidus: brīdinājumu vai naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam astoņu naudas soda vienību apmērā.

Amatpersona, nekonstatējot ne atbildību mīkstinošus, ne atbildību pastiprinošus apstākļus, /Persona A/ piemērojusi maksimālo soda mēru – 8 naudas soda vienības. Šo lēmumu Augstāka amatpersona atstājusi negrozītu.

Administratīvās atbildības likuma 19. panta otrā daļa noteic, ka nosakot administratīvā soda veidu un mēru, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pie atbildības saucamās personas personību, mantisko stāvokli, pārkāpuma izdarīšanas apstākļus, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Lietā noskaidrots, ka /Persona A/ atzīstams par administratīvi nesodītu personu, jo iepriekš piemērotie sodi administratīvo pārkāpumu lietās ir dzēsti. Lietas materiāli nesatur ziņas par /Persona A/ mantisko stāvokli. Lietā noskaidrots, ka administratīvais pārkāpums izdarīts gaišā diennakts laikā, atļautais braukšanas ātrums apdzīvotā vietā pārsniegts par 15 km/h. Attiecīgi minimālā ātruma pārsniegšanas robeža, par kuru paredzēta atbildība Ceļu satiksmes likuma55. panta ceturtajā daļā, ir 11 km/h stundā, bet maksimālā – 20 km/h. /Persona A/ ātrumu pārsniedzis par 15 km/h – t.i., vidējā robežā. Ņemot vērā iepriekš minētos apstākļus, tiesas konstatēto vienu atbildību mīkstinošo apstākli, tiesa atzīst par atbilstošu un samērīgu /Persona A/ par inkriminēto administratīvo pārkāpumu piemērot panta sankcijā paredzēto soda veidu – brīdinājumu. Šāds sods sasniegs Administratīvās atbildības likuma 13. pantā noteikto soda mērķi.

[12] Administratīvās atbildības likuma 227. panta pirmā daļa noteic, ka tiesa, izskatījusi administratīvā pārkāpuma lietu, var pieņemt vienu no šādiem spriedumiem: 1) atstāt lēmumu negrozītu, bet sūdzību noraidīt; 2) atcelt lēmumu pilnībā vai kādā tā daļā un izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu pilnībā vai atceltajā daļā; 3) atcelt lēmumu pilnībā vai kādā tā daļā, konstatēt personas atbildību administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un uzlikt sodu; 4) grozīt soda mēru ietvaros, kuri paredzēti tiesību normā, kas nosaka atbildību par konstatēto administratīvo pārkāpumu.

Ņemot vērā spriedumā norādītos lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, izdarītos secinājumus, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums atceļams daļā par /Persona A/ piemēroto sodu un viņam nosakāms vieglāks sods.

**Rezolutīvā daļa**

Saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma 227. panta pirmās daļas 4. punktu, tiesa

**nosprieda**

atcelt Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Resursu un krīzes vadības nodaļas priekšnieka vietnieka /Persona C/ 2025. gada 20. oktobra lēmumu Nr. 16769006427925-2 unValsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Dienvidvidzemes iecirkņa Reaģēšanas nodaļas 4. grupas jaunākās inspektores /Persona B/ 2025. gada 9. septembra lēmumu Nr. 16769006427925-1 daļā par pie atbildības saucamajai personai piemēroto sodu.

/Persona A/ par Ceļu satiksmes likuma 55. panta ceturtajā daļāparedzētu administratīvu pārkāpumu piemērot brīdinājumu.

Pārējā daļā pārsūdzēto lēmumu atstāt negrozītu.

Sprieduma paziņošanas diena, kad tas pieejams Vidzemes rajona tiesas (Cēsīs) kancelejā - 2026. gada 27. janvārī pēc plkst. 16.00.

Spriedumu var pārsūdzēt apgabaltiesai 10 darba dienu laikā no tā pieejamības dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Vidzemes rajona tiesā.

Tiesnese Sandra Kalniņa

Dokuments parakstīts elektroniski ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu.